

[Harald Petersen.]

givne Forhold kunde hindre, at Ulykken kommer over vore Hoveder. Det er til syvende og sidst det, der ligger bag ved enhver forstandig Tanke fra smaa Landes Side om Opretholdelse af et Forsvarsvæsen.

Den højtærede Forsvarsminister fremsatte nogle Betragtninger over vore Muligheder og pegede paa, at et isoleret Danmarks militære Muligheder var ikke store. Det er selvfølgelig lige saa rigtigt, som det er sagt. Men Ræsonnementet har jo ogsaa den Baggrund, som den højtærede Minister føjede til — det skulde, saa vidt jeg husker, være formet i en Tale af det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard —, at vi maatte se vore militære Problemer i en større Sammenhæng. Naar de to Spørgsmaal kædes sammen, er jeg enig i den Betragtning, der her gives Udtryk for. Det er netop i Kraft af hele den Situation, der hersker baade i Verden og i Europa, af den allerstørste Betydning, at vi faar fjernet det Bind, som vi maaske har gaaget med for Øjnene, hvad disse Spørgsmaal angaar, og ser netop vore Problemer af denne Karakter i den større, for ikke at sige den store Sammenhæng.

Den højtærede Minister dissekerede forskellige radikale Udtalelser, der indeholdt nogle almindelige Betragtninger, som han ikke mente vilde møde større Modstand nogen Steder. Jeg vil sige, at i hele dette Spørgsmaal er det ikke saa meget Dialektikken, der interesserer mig, det er Indholdet og Retningslinien, og her forekommer det mig desværre, at den højtærede Minister har Ret i, at det radikale Parti har ogsaa ved denne Lejlighed gjort Anskuelse gældende, som ligger langt fra de positive Tilkendegivelser, der blev fremsat fra den højtærede Ministers Side.

Jeg forstaar vel, at den højtærede Minister i Forbindelse med de Spørgsmaal, vi her behandler, henviser til de igangværende Drøftelser om et nordisk Samarbejde ogsaa paa det forsvarsmæssige Omraade. Jeg forstaar det ogsaa saadan, at den højtærede Minister paa dette Punkt er enig med sin norske Kollega, Forsvarsminister Hauge, naar denne for Norges Vedkommende har understreget — som man har gjort det her i Landet gennem de Udtalelser, den højtærede Minister henviste til —, at man vilde sætte sig til Modværge mod ethvert Overfald, og at det, der gjaldt om, var at gøre alle Magter forstaaeligt, at vi vil forsvare os, og at vi tager de Ofre paa os, som er nødvendige for at kunne det. Det er en Betragtning, som er gaaget igennem hele den norske Genopbygning siden Befrielsen, lige

saa vel som Norge, der jo fik sin 9. April sammen med Danmark, meget har advaret imod — fra den norske socialdemokratiske Regerings Side —, at man lagde Landet hen som et militært Tomrum — det er det Udtryk, man har brugt i de officielle norske Proklamationer om disse Forhold. Og Norges Regering har netop som en Kvintessens af de norske Erfaringer uddraget den Lære, at et forsvarsløst Omraade mellem Stormagterne er egnet til at skabe Usikkerhed først og fremmest for det paagældende Land selv, men ogsaa i hele den almindelige internationale Situation.

Man har fra norsk Side sagt, at med et militært Tomrum kan man ikke se bort fra, at der hos Stormagterne, navnlig i en tilspidset Situation, kan danne sig en ensidig Nervøsitet for at blive stillet over for fuldbyrdede Kendsgerninger over for vedkommende Land. Derfor, siger man fra den nuværende norske Regerings Side, vil et militært Beredskab betyde øget Sikkerhed baade nationalt og internationalt. Jeg formoder, det er Betragtninger af denne Karakter, som fik den højtærede Minister til at fremsætte de Anskuelse, han fremsatte for et Øjeblik siden, netop med Henblik paa Spørgsmaalet om Danmarks Muligheder for paa lige Fod at kunne træde i Forhandling med de andre nordiske Lande til Drøftelse af de Problemer, som vi ogsaa drøfter her i Dag. Jeg tror, at disse Betragtninger er rigtige, og saafremt vi forhindrer, inden for de Grænser af økonomisk og anden Karakter, som vi maa bevæge os inden for, at vort Land bliver et militært Tomrum, saa tror jeg ogsaa, man skaber Forudsætninger for at bevare vor egen Handlefrihed. Og det er jo bl. a. det, som en Forsvarsordning skulde give Mulighed for, det vil sige Muligheden for, at en dansk Regering paa et hvilket som helst Tidspunkt og i paakommende Tilfælde selv kan træffe Beslutning om, hvad den vil gøre i en given Situation, altsaa dette, at man skaber Mulighed for en Regering til at vælge imellem Kamp eller ikke Kamp, vælge, om den vil bøje sig for en Trusel, eller om den, saaledes som Situationen kan komme til at foreligge og formentlig kommer til at foreligge, saa længe Danmark er Medlem af en betydende Freds- og Sikkerhedsorganisation, foretrækker Kampen og den Alliance med den anden Part, som den internationale Fredsorganisation, vi maatte være Medlem af, betinger.

Jeg tror, at det er Betragtninger af denne Karakter, som er saare realistiske, der har været udsaggivende for Overvejelserne i vore nordiske Nabolande. Der er